02/12/2022

Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Κατερίνας: Αυτό που κατέχουμε μας κατέχει

/ Ενορίες

Ομιλία με θέμα «Αυτό που κατέχουμε μας κατέχει», πραγματοποίησε ο Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Κατερίνας, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 30 Νοεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε **Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.**

Όπως είπε ο π. Διονύσιος προλογίζοντας την ομιλία του, ο γενικός αποπροσανατολισμός που επικρατεί στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, και στην ουσία ο φόβος για τη ζωή, έχει οδηγήσει τους περισσότερους ανθρώπους παγκοσμίως, σε μια απόλυτη εξάρτηση από τα κινητά τηλέφωνα, τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές κάθε μορφής και από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.
«Γίναμε σκλάβοι τους ηθελημένα, παραδώσαμε τους εαυτούς μας σε μια αυθαίρετη εξουσία, που μας επιβάλει και μας καθορίζει το ποιοι θα είμαστε, ποιοι θα γίνουμε, τι θα τρώμε, τι θα φοράμε, τι θα ψηφίζουμε, τι θα σκεφτούμε.»

Παρατηρείται μια επικίνδυνη τάση δημιουργίας εξαρτημένης αγέλης, με την οποία αποκλείεται η επιτυχής ανάπτυξη της ανεξάρτητης σκέψης και καταργεί την ελευθερία μας.

Η βιασύνη και η επιπολαιότητα, όπως τόνισε ο π. Διονύσιος, σε συνδυασμό με τα ψυχικά κενά και τα υπαρξιακά αδιέξοδα, αντικατοπτρίζονται στην πλήρη αυτοκατάργηση της προσωπικότητας μας και στην δημιουργία ενός άβουλου όντος και όλο αυτό το θεωρούμε μία ιδεατή μορφή κοινωνικοποίησης.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δίνουν την ψευδαίσθηση του υπεράνθρώπου που ευαγγελίζονταν ο Νίτσε. Τα νομίζουμε παιχνίδια όλα αυτά τα μέσα και τις εφαρμογές τους, με την βέβηλη αυτοπεποίθηση του αφέντη, αλλά τα χρησιμοποιούμε ως τραγικοί αρνητές του αληθινού εαυτού μας, κι ενώ είμαστε σκλάβοι, ξεγελιόμαστε να θεωρούμαστε κατακτητές και κύριοι.

Στη συνέχεια ο π. Διονύσιος ανέλυσε την ψυχοπαθολογία του ανθρώπου που είναι σκλάβος των εφαρμογών του διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Ο άνθρωπος που έχει σκλαβωθεί στο κινητό και τα παρόμοια, είναι αχόρταγος στην εικόνα, θέλει να τα δει και να τα ζήσει όλα.

Θέλει να υποταχθεί στην ψυχαναγκαστική έλξη που ασκεί το απρόοπτο στη ζωή του, να δει τι υπάρχει πίσω από τις κλειστές πόρτες και τις κλειδαρότρυπες. Ζει μια ζωή μοναξιάς, περιχαρακωμένη από απουσίες και ελλείψεις, μια ζωή εικονικής πραγματικότητας.

Αυτός ο θεωρητικός και πρακτικός υλισμός είναι μία καλυμμένη ειδωλολατρία, όπως παρατήρησε. Δημιουργεί μονήρεις, κυνικές αλαζονικές προσωπικότητες, πολυπραγμόνων και εγγράμματων, αλλά στην ουσία αμόρφωτων και άξεστων και ανίκανων για κοινωνική συναναστροφή, γιατί ο εγωισμός είναι ο θάνατος της

συναναστροφής.

«Η αξία άνθρωπος υποβιβάζεται και θεοποιείται το εγώ, πράγμα που σημαίνει βασιλεία του παλαιού ανθρώπου, του ανθρώπου της πτώσεως. Η έννοια και σχέση με τον Θεό και τον συνάνθρωπο, υποκαθίσταται με την απρόσωπη φύση.

Μένοντας χωρίς Θεό και άνθρωπο, ο αστισμός χάνει κάθε έννοια ανθρωπισμού και αγάπης. Το αστικό σύστημα έχει αποδειχθεί σύστημα πλεονεξίας, σκληροκαρδίας, αδικίας, εκμετάλλευσης και εμπορίας των πάντων.»

Ο ψυχοπαθολογικά άρρωστος στην ουσία είναι μόνος και μετά πολλών, συνέχισε. Και θέλει να παραμείνει έτσι, γιατί δεν αντέχει κανέναν άλλον δίπλα του, εκτός από τον εαυτό του. Και με μια ιδιότυπη σχιζοφρενική συμπεριφορά, θέλει έναν σωρό διαδικτυακό κόσμο γύρω του, γιατί φοβάται να μείνει μόνος με τον εαυτό του. Μισεί τον εαυτό του θανάσιμα, δεν θέλει να σκέφτεται ούτε το κενό παρόν του, ούτε το αβέβαιο μέλλον του και την χαμένη αιωνιότητα.

Ο λαός των κοινωνικών δικτυώσεων χωρίζεται σε δύο κατηγορίες, με πολλές η καθεμία, υποκατηγορίες, τους επαγγελματίες και τους ερασιτέχνες. Παρέλαση φιλαυτίας και μη επιγνώσεως της πραγματικής τους κατάστασης. Με ροπή μόνο προς τα ίδια λάθη, με τα ίδια προαιώνια πάθη, και με τις ίδιες φτηνές δικαιολογίες, παρατήρησε ο π. Διονύσιος.

«Απειράριθμες ώρες χαζεύουμε σε αυτές τις συσκευές, κλέβουμε και χάνουμε χρόνο από τη ζωή μας, τις οικογένειες μας, τους φίλους μας, τα λειτουργήματα και τα επαγγέλματα μας. Καταστράφηκε η ελληνική ορθόδοξη οικογένεια και αυτό δεν είναι οικογένεια, αλλά ντροπιαστικό θεατροπαίγνιο νευρόσπαστων.

Αυτοί που θέλουν να διαθέσουν χρόνο οι άλλοι για να τους ακούσουν, δεν έχουν πάρει χαμπάρι ότι οι άλλοι ακούνε όχι για να καταλάβουν, να νιώσουν, να συμπαρασταθούν, να στηρίξουν, αλλά ακούνε για να κρίνουν, να κατακρίνουν, να σχολιάσουν, να δικάσουν, να απορρίψουν.»

Πρώτα πρέπει να σεβόμαστε τον Θεό και μετά να σεβόμαστε τον χρόνο που αυτός μας δίνει, τόνισε. Όσοι δεν διαθέτουν καιρό για να δώσουν προσοχή στην πνευματική τους κατάσταση, θα βρουν καιρό να προσέχουν στις προτροπές του Σατανά και να τον διευκολύνουν στην εκτέλεση των σχεδίων του.

Ο χρόνος είναι ελαστικός κι όσο καλύτερα τον αξιοποιούμε, τόσο και περισσότερος για έργα αγαθά μας περισσεύει. Η Εκκλησία γι’ αυτό έντυσε με προσευχές όλη την ημέρα μας, για να είναι ο χρόνος μας σκαλοπάτια για την σωτηρία μας.

Δεν έχουμε χρόνο για τον Χριστό, μας κατέχει αυτό που κατέχουμε. Δεν ανήκουμε στον Χριστό, μας έχουν αγοράσει και υποδουλώσει τα αντικείμενα. Αλλαγή ρόλων, γι’ αυτό καταστραφήκαμε, παρατήρησε.

Υπάρχουν άνθρωποι που εάν προβληθούν από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μπορούν να βοηθήσουν στην πρόληψη και θεραπεία των εξαρτημένων και να βάλουν το λιθαράκι τους για την ανανέωση και διάσωση της χώρας μας.

Αλλά ο τύπος δεν τους δίνει φωνή να ακουστούν και τις περισσότερες φορές ο τύπος είναι αυτός που χειραγωγεί και οδηγεί τα πράγματα σ’ αυτήν την προστυχιά. Έχει την δύναμη να πλαστογραφεί την κοινή γνώμη και ακόμη να την διαφθείρει, δίνοντας πληροφορίες και ψεύτικα συμπεράσματα.

Έχουμε απεμπολήσει τα σπουδαιότερα στοιχεία για την λύση των κοινωνικών προβλημάτων. Που είναι οι ουσιαστικές, κατά πρόσωπον, ψυχικές σχέσεις των ανθρώπων κι όχι αν υπάρχουν αρκετά υλικά αγαθά. Γιατί η μεν επάρκεια σε υλικά αγαθά είναι σχετική έννοια, ενώ η πνευματική κατάσταση του ανθρώπου δημιουργεί την ευτυχισμένη ζωή, δηλαδή την τελική λύση των κοινωνικών προβλημάτων.

Λίγο πριν ολοκληρώσει σημείωσε ο π. Διονύσιος πως, το μέλλον του διαδικτύου, των ψευδών νέων, των κοινωνικών δικτυώσεων, των συνδρομών και της δράσης, είναι η καταστροφή του δικού μας μέλλοντος, η καταστροφή της αγάπης.

Και επειδή ο Θεός αγάπη εστί, μένει ο άνθρωπος χωρίς Θεό και καταντάει άγριο θηρίο και δαίμονας. Γι’ αυτό εύκολα ξεγυμνώνει σώμα και ψυχή, διότι δεν γνωρίζει τον σεβασμό που εμπνέει το σώμα, ως δοχείο του μυστηρίου της ζωής.

«Ας αφήσουμε αφόρτιστα τα εργαλεία του διαβόλου. Είμαστε στην πρίζα συνεχώς, θα καούμε. Εκτός αν αποκτήσουμε επιτέλους καλή γείωση και πατώντας γερά στη γη, στρέψουμε το βλέμμα στον ουρανό και τον συνάνθρωπο.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου